

Arrest

nr. 295 435 van 12 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. QUESTIAUX, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker diende op 7 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 21 mei 2015 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Zwitserse overheden en op 23 augustus 2018 bij de Duitse autoriteiten.

1.3. Op 14 september 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Zwitserse en Duitse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad

van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 15 september 2022 hebben de Zwitserse overheden de terugname van verzoeker aanvaard, dit op grond van artikel 18(1) d van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 23 september 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. Op 14 maart 2023 treft verweerder een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de thans bestreden akte, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [...] en van nationaliteit te zijn : Eritrea het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 14.03.2023

Overwegende dat op 15.09.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Zwitserland op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 03.10.2023 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 14.03.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 23.09.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 03.10.2022 rechtsreeks kennis van deze beslissing.

Op 11.10.2022 had betrokkene een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach te Pacheco. Uit het verslag blijkt dat betrokkene niet wenst terug te keren naar Zwitserland omdat zijn verzoek tot internationale bescherming daar geweigerd is geweest. Betrokkene kreeg een uitnodiging mee om zich op 18.10.2022 aan te bieden in het kader van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat met vasthouding te dien einde, betrokkene daagde echter niet op.

De betrokkene diende op 01.11.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 23.09.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te 'Rue [...], 1348 Ottignies-Louvain-la-Neuve' en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te 'Rue [...], 1000 Brussel' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 20.11.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij als woonplaats kiest : Rue [...], 1348 Ottignies-Louvain-la-Neuve.

Op 09.01.2023 werd betrokkene zijn verblijfplaats in het rijksregister bijgewerkt naar [...] te 3800 Sint-Truiden, te weten het opvangcentrum van Sint-Truiden.

Op 23.01.2023 had betrokkene een eerste opvolgingsgesprek met de ICAM-coach in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Uit het verslag blijkt dat de intenties van de betrokkene onduidelijk zijn en dat hij zijn definitieve beslissing zal geven bij de volgende afspraak. Op 30.01.2023 had betrokkene een tweede opvolgingsgesprek met de ICAM-coach in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Uit het verslag blijkt dat betrokkene niet wil meewerken en het opvangcentrum zal verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij iemand had leren kennen en zou bij hem gaan wonen. De gegevens omtrent het adres kende hij niet, maar hij verklaarde het door te geven op een later tijdstip.

Op 01.02.2023 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij als woonplaats kiest : Rue [...], 1348 Ottignies-Louvain-la-Neuve.

Op 10.02.2023 had betrokkene een derde opvolgingsgesprek met de ICAM-coach in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Uit het verslag blijkt dat betrokkene verklaarde op 30.01.2023 dat hij op een privé-adres zou gaan wonen maar nog steeds in het opvangcentrum van Sint-Truiden verblijft. Betrokkene weigert om vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. De ICAM-coach stelt dat betrokkene het privéadres nog niet aan hun diensten heeft doorgegeven.

Op 17.02.2023 verrichtte de politie van zone Sint-Truiden-Gingelom-Nieuwerkerken een adrescontrole in het opvangcentrum van Sint-Truiden op het adres [...] 3800 Sint-Truiden. De betrokkene wordt niet aangetroffen.

Op 20.02.2023 meldde de terugkeercoach van Fedasil, werkzaam in het opvangcentrum van Sint-Truiden, dat betrokkene het opvangcentrum heeft verlaten zonder een adres op te geven. Tot op heden nam betrokkene geen contact op met onze diensten.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging

61 : 'Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat'.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

"De zaken 294 031 en 284 279 (volgnr. 24) worden samen opgeroepen en behandeld.

Voor wat betreft de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn onder de Dublin III-verordening (rolnr. 294 031), wijst de voorzitter erop dat een door de verzoekende partij bijgebracht stuk toelaat alsnog te besluiten dat het beroep hiertegen tijdig werd ingesteld en dus ten gronde kan worden behandeld. Beide partijen zijn het hiermee eens. (...)"

Vermits de verzoekende partij aan de hand van een "DPA-Jbox Verzendingsattest" aantoonde dat zij het beroep verzond op 2 mei 2023 om 23 uur 55, zijnde de laatste nuttige dag vermits 1 mei 2023 een wettelijke feestdag was, is het beroep tijdig. De Raad verlaat dan ook zijn beschikking die stelde dat het beroep ingediend op 3 mei 2023 laattijdig voorkomt.

De exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis van het beroep, opgeworpen in de nota die stelde dat 1 mei 2023 de laatste nuttige dag was om een beroep in te stellen, is dan ook ongegrond.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen(hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 27 en 29 van Dublin III-verordening, van het beginsel van behoorlijk bestuur, inclusief de plicht tot zorgvuldigheid en nauwkeurigheid (*“du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie”*), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij betoogt als volgt :

“En ce que

La décision entreprise repose sur le fait que le requérant est resté hors de portée de l’office des étrangers, et il doit être considéré qu’il est en fuite, car il n’a pas fourni de nouvelle adresse de résidence à l’Office des étrangers.

Alors que

Première branche

Rappel des principes

Sous la section VI, intitulée « transferts », le §2 de l’article 29, intitulé « modalités et délais » du Règlement Dublin III se lit comme suit :

2. Si le transfert n’est pas exécuté dans le délai de six mois, l’État membre responsable est libéré de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l’État membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s’il n’a pas pu être procédé au transfert en raison d’un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite.

La décision entreprise se réfère à l’arrêt Jawor de la Cour de Justice de l’Union européenne (C-163/17 du 19.3.2019), en en faisant une lecture partielle.

Dans cet arrêt, la Cour était invitée à répondre à la question suivante :

Un demandeur d’asile ne prend-il la fuite, au sens de l’article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement [Dublin III], que lorsqu’il se soustrait délibérément et à dessein aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin d’y faire échec ou de le rendre plus difficile, ou suffit-il qu’il cesse de séjourner, pendant une période relativement longue, dans le logement qui lui a été attribué et que l’autorité ne soit plus informée de l’endroit où il se trouve et que, en conséquence de cela, un transfert projeté ne puisse être mis à exécution ?

En bref, suffit-il que la personne ne soit plus dans le logement qui lui a été attribué pour une période prolongée, ou doit-elle aussi avoir l’intention de se tenir hors de portée des autorités responsables de son transfert afin de l’empêcher ou de le compliquer ?

Ou : seul l’élément matériel (objectif) (ne pas se trouver dans le foyer assigné) est-il suffisant, ou un élément moral (subjectif, intentionnel) est-il également requis (l’intention de se soustraire au transfert).

La Cour de justice a souligné dans l’arrêt que la prolongation de la période de transfert est une exception (arrêt, §60), qui doit donc être interprétée de manière restrictive (Conclusions de l’Avocat général, §59).

L’avocat général a estimé que l’élément matériel est suffisant en soi, car ce serait aller trop loin que d’exiger également la preuve d’une “intention subjective” de la personne (Conclusions, §61 et 68).

La Cour a trouvé un équilibre entre élément matériel et élément subjectif en répondant comme suit à la question posée :

L’article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement (UE) no 604/2013 du Parlement européen et du Conseil, du 26 juin 2013, établissant les critères et mécanismes de détermination de l’État membre responsable de l’examen d’une demande de protection internationale introduite dans l’un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, doit être interprété en ce sens qu’un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu’il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu’il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu’il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier. Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu’il n’a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l’intention de se soustraire à ces autorités.

Outre l’élément matériel (la personne ne se trouve pas à l’adresse qui lui a été attribuée), un élément moral et intentionnel est également requis (se soustraire délibérément aux autorités). Toutefois, selon la Cour, une fois que l’élément matériel a été rempli, il existe une présomption réfragable que l’élément intentionnel a également été rempli.

La Cour européenne souligne qu'il est important à cet égard que l'adresse de la personne concernée ait été communiquée aux autorités et que la personne concernée ait été informée de ses obligations :

62. Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

63. Dans ce contexte, il convient de relever que, en application de l'article 7, paragraphes 2 à 4, de la directive accueil, les États membres, ainsi que la République fédérale d'Allemagne semble l'avoir effectivement fait, peuvent limiter la possibilité, pour les demandeurs d'asile, de choisir leur lieu de résidence et exiger de ces derniers l'obtention d'une autorisation administrative préalable pour quitter ce lieu. En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais.

64. Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive d'accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

65. En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités.

Enfin, l'Avocat général et la Cour rappellent que l'interprétation d'une notion autonome du droit de l'Union repose avant tout sur le sens des termes utilisés, dans les différentes versions linguistiques. Prendre la fuite implique, selon le sens commun de ces termes, que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée.

En résumé, les éléments suivants doivent être présents pour que le demandeur de protection internationale qui a fait l'objet d'une décision de transfert dans le cadre du Règlement Dublin III puisse être taxé d'être en "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du Règlement :

- 1) l'élément matériel : la personne ne se trouve plus à l'adresse qui lui a été attribuée ;
- 2) l'élément intentionnel : la personne se soustrait délibérément à la procédure de transfert.

Si l'élément matériel constitue une présomption réfragable que l'élément intentionnel est rencontré, l'élément intentionnel ne crée aucune présomption à l'égard de l'élément matériel. Ce dernier (selon le sens commun : le constat que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée) est par conséquent toujours exigé.

Interprétation des principes par la partie adverse

Le raisonnement de la partie adverse dans la décision entreprise est le suivant : la partie requérante n'a pas pris contact avec l'Office des étrangers après avoir quitté le centre ; (1) cela équivaut à une soustraction délibérée du transfert vers l'État membre responsable ; (2) ce qui équivaut à une "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Comme expliqué ci-dessus, ces deux raisonnements sont erronés et incompatibles avec l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, dans son sens commun et tel qu'interprété par la Cour de Justice. A la lecture de la décision, il convient d'effectuer plusieurs précisions suite à la lecture de la décision :

- Lors de son premier entretien ICAM en octobre 2022, le requérant a expliqué qu'il ne souhaitait pas rentrer en Suisse, car il avait déjà reçu une décision négative dans le passé en Suisse.
- Un recours a été introduit contre la décision de prolongation (Dublin – Suisse) et est toujours pendant. Lors de son deuxième entretien ICAM en date du 30.01.2023, le requérant a de nouveau fait part du fait qu'il ne souhaitait pas retourner en Suisse et qu'il allait quitter le centre pour aller résider chez un ami. Par la suite, il a quitté le centre et ne s'est pas présenté à son rendez-vous.
- Le lendemain, soit le 1.2.2023, le conseil du requérant a pris contact avec l'Office des étrangers pour confirmer la nouvelle de résidence du requérant.

La décision attaquée semble totalement perdre de vue, le fait que le requérant, contrairement à ce qui est repris dans la décision attaquée, a bien transmis une adresse à l'office des étrangers et qu'un contact a

bien été pris après son départ du centre : le 1.2.2023, l'adresse du requérant a été transférée à la partie adverse.

La décision n'est donc pas correctement motivée en ce que le requérant n'a pas pris contact avec la partie adverse pour lui transmettre une adresse, alors que cela a bien été fait, comme cela ressort clairement de la décision attaquée, qui précise bien que le 1.2.2023, une nouvelle adresse a été donnée. Et enfin, il est évident que le requérant ne se trouvait pas au centre de Saint-Trond lors du contrôle de police, étant donné qu'il avait déjà transmis son adresse depuis le 1.2.2023.

Il n'est pas contestable qu'en l'occurrence, l'élément matériel est absent (la partie requérante réside bien à l'adresse donnée dans son courrier du 1.2.2023 et le contraire n'a pas été constaté). Il ne peut non plus être conclu, selon le sens commun, qu'elle se cache ou ne peut plus être trouvée.

Force est de constater qu'il ne peut être conclu que le requérant ne se trouvait pas à l'adresse reprise et qu'il avait l'intention de se soustraire à son transfert. Les conditions reprises par la jurisprudence ne sont pas complétées.

Au vu de ce qui précède, le requérant ne peut être considéré en fuite.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole les articles 27 et 29 du Règlement Dublin III, ainsi que les articles 3 et 13 de la CEDH et 4 et 47 de la Charte.

IX. Deuxième branche

Il est de jurisprudence constante de votre Conseil, à la suite de la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, que toute appréciation de la question de savoir si une personne a pris la fuite doit se fonder sur un examen individuel (voir, entre autres, les arrêts n° 182.277 du 15.2.2017 et n° 212.212 du 12.11.2018).

Les motifs de la décision contestée sont presque entièrement basés sur le fait que la partie requérante n'était pas présente lors de l'unique contrôle de police qui a eu lieu. Le locataire du bien a bien confirmé que le requérant y habitait, mais qu'il était absent.

Elle n'a pas non plus tenu compte de la situation individuelle de la partie requérante et de sa situation (absence pour motif valable, il était chez des amis).

La décision entreprise, stéréotypée, ne résulte pas d'un examen individuel permettant de conclure à la fuite de la partie requérante. Elle viole le devoir de soin et de minutie qui repose sur la partie adverse, ainsi que les articles 29 du Règlement et 51/5 et 62 de la loi ».

3.2. De Raad leest geen concrete uitleg in het verzoekschrift aangaande de wijze waarop de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van de Dublin III-verordening, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest werden geschonden. Het volstaat niet in een eerste onderdeel van het middel uit te leggen waarom verzoeker niet mag worden beschouwd als ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening om vervolgens te concluderen dat hierdoor ook artikel 27 van de Dublin III-verordening, de artikelen 3 en 13 van het EVRM alsook de artikelen 4 en 47 van het Handvest werden geschonden. Evenmin volstaat het om in een tweede onderdeel van het middel uit te leggen dat ten onrechte wordt besloten dat verzoeker niet verbleef op zijn aangegeven verblijfsadres, vermits er geen rekening zou zijn gehouden met een verklaring van een huurder, om vervolgens te concluderen dat de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Ten slotte zijn er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker legt niet uit welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht dan het zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening en dat de verwerende partij niet tot een zorgvuldige feitenvinding kwam. Nadat hij uitgebreid is ingegaan op het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 (zaak C163/17), benadrukt hij dat het in voormeld arrest aangestipte materiële element (de betrokkene bevindt zich niet meer op de hem toegewezen woonplaats) ontbreekt. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk verbleef op het door hem op 1 februari 2023 doorgegeven verblijfsadres en dat het tegendeel niet werd vastgesteld door verweerder. Hij voegt eraan toe dat het evident is dat hij niet verbleef in het opvangcentrum van Sint-Truiden waar de politiecontrole plaats-greep, vermits hij op 1 februari 2023 al aan verweerder had doorgegeven dat hij elders verbleef. De bestreden beslissing stelt volgens verzoeker ook ten onrechte vast dat hij geen contact heeft genomen met verweerder gezien in de bestreden beslissing zelf kan worden gelezen dat hij op 1 februari 2023 zijn verblijfsadres had doorgegeven.

3.4. Artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling volgt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag worden verlengd als de betrokken vreemdeling onderduikt.

3.5. De kernvraag in huidige betwisting is of verweerder op een zorgvuldige wijze tot de vaststelling kwam dat verzoeker kon worden beschouwd als zijnde ondergedoken in de zin van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening.

3.6. In het door verzoeker aangehaalde arrest Jawo stipte het Hof van Justitie aan dat de Dublin III-verordening geen definitie van het begrip ‘onderduiken’ bevat en hierover geen nadere toelichting verstrekt (overwegingen 53 en 54). Na een analyse kwam het Hof tot de volgende conclusie: *“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”*

3.7. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Op 09.01.2023 werd betrokkene zijn verblijfplaats in het rijksregister bijgewerkt naar [...] te 3800 Sint-Truiden, te weten het opvangcentrum van Sint-Truiden”*. Eveneens kan hierin worden gelezen: *“Op 01.02.2023 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij als woonplaats kiest : Rue [...], 1348 Ottignies-Louvain-la-Neuve”*. Het gaat om hetzelfde adres dat verzoeker al eerder via zijn advocaat had gesignaleerd aan verweerder op 20 november 2022, wat ook kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Het betreft voor alle duidelijkheid de mededeling van een feitelijke verblijfplaats. Dit blijkt uit het administratief dossier waarin zich de e-mail-berichten van verzoekers advocaat bevinden. Op 20 november 2022 laat ze aan verweerder weten: *“[...] Monsieur souhaite vous faire part de son adresse qui est la suivante : 1348 LLN, Rue [...]”*. Op 1 februari 2023 stuurt ze opnieuw een mail naar verweerder, waarin ze haar vorige mail van 20 november 2022 opnieuw weergeeft en vervolgens meldt: *“[...] Je vous reconfirme l'adresse de Monsieur reprise dans mon mail précédent”* (ik herbevestig het adres van meneer zoals weergegeven in mijn vorige mail). In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het voormelde verblijfsadres wordt vermeld in het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de in punt 1.5. bedoelde akte. De Raad merkt op dat dit adres ook in het verzoekschrift gericht tegen de thans bestreden beslissing wordt vermeld als verblijfsadres van verzoeker.

3.8. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Op 30.01.2023 had betrokkene een tweede opvolgingsgesprek met de ICAM-coach in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Uit het verslag blijkt dat betrokkene niet wil meewerken en het opvangcentrum zal verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij iemand had leren kennen en zou bij hem gaan wonen. De gegevens omtrent het adres kende hij niet, maar hij verklaarde het door te geven op een later tijdstip.”* Tevens kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Op 10.02.2023 had betrokkene een derde opvolgingsgesprek met de ICAM-coach in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Uit het verslag blijkt dat betrokkene verklaarde op 30.01.2023 dat hij op een privé-adres zou gaan wonen maar nog steeds in het opvangcentrum van Sint-Truiden verblijft. Betrokkene weigert om vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. De ICAM-coach stelt dat betrokkene het privéadres nog niet aan hun diensten heeft doorgegeven.”* Echter blijkt uit de bestreden beslissing zelf, zoals verzoeker terecht betoogt, dat hij op 1 februari 2023, zijnde dus na 30 januari 2023, rechtstreeks via zijn advocaat contact opnam met verweerder om zijn privé-verblijfsadres te signaleren. Verweerder kon dus uit de samenlezing van het bovenvermeld mailbericht van verzoekers advocaat van 1 februari 2023 en het verslag van de ICAM-coach C.M. dat op 10 februari 2023 door haar werd opgemaakt, afleiden dat verzoeker zijn privé verblijfsadres na 30 januari 2023 had meegedeeld en dat de vaststelling in het verslag

van de ICAM-coach C.M. *“Betrokkene verklaarde dat hij op 30.01.2023 dat hij op een privéadres zou gaan wonen. Tot op heden heeft hij het adres nog niet doorgegeven [...]”* achterhaald was. Een en ander klemde te meer gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat er na 30 januari 2023 nog een derde opvolgingsgesprek is geweest van de ICAM-coach met verzoeker. In het administratief dossier zit namelijk een niet gedateerde *“synthesenota-Dublin ICAM OTP”* waarin kan worden gelezen: *“1^e gesprek Betrokkene werd op 23/01/2023 op een gesprek met een ICAM-coach in het kader van zijn Dublinprocedure uitgenodigd. Resultaat 1^e gesprek Verzoeker twijfelt om vrijwillig terug te keren-> een nieuwe uitnodiging ICAM OTP geven”*. Blijkens het administratief dossier werd er vervolgens opnieuw een *“synthesenota-Dublin ICAM OTP”* opgesteld, dit op 30 januari 2023 door C.M., waarin staat: *“1e gesprek (sic) Betrokkene werd op 30.01.2023 op een gesprek met een ICAM-coach in het kader van haar/zijn Dublinprocedure uitgenodigd. Resultaat 1e gesprek (sic): Verzoeker wil niet meewerken en zal het opvangcentrum verlaten -> vertrek met privé-adres”*. Blijkens het administratief dossier stelde C.M. op 10 februari 2023 een document op met de titel *“De opvolging van de ICAM-coach eindigt op 10.02.2023”*. Onder de rubriek *“reden”* kan worden gelezen: *“Betrokkene weigert vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke E.U.-lidstaat. Betrokkene verklaarde op 30.01.2023 dat hij op een privé-adres zou gaan wonen. Tot op heden heeft hij het adres nog niet doorgegeven en verblijft hij nog in het Fedasil centrum”*. Hieruit blijkt dus niet dat de ICAM-coach nog een derde opvolgingsgesprek heeft gehad met verzoeker, wel dat ze (na twee opvolgingsgesprekken) op 10 februari 2023 een einde stelde aan de opvolging van verzoeker, waarbij ze opnieuw herhaalt wat verzoeker gezegd heeft op zijn tweede opvolgingsgesprek van 30 januari 2023, waarna ze vaststelt dat hij *“tot op heden”* zijn privéadres nog niet heeft weergegeven, waarna volgt, *“en verblijft hij nog in het Fedasil centrum”*. De grondslag van voormelde vaststelling wordt hierin niet meegegeven. Wat er ook van zij, gezien vaststaat dat verzoekers advocaat op 1 februari 2023 – zijnde een later tijdstip dan 30 januari 2023 – aan verweerder heeft laten weten dat verzoeker verbleef te *“1348 LLN, Rue [...]”* en hier daarna nooit op teruggekomen is, spreekt het voor zich dat verzoeker bij een politiecontrole in het opvangcentrum van Sint-Truiden die plaatsgreep op 17 februari 2023 aldaar niet kon worden aangetroffen, zoals hij terecht betoogt. Het getuigt dan ook niet van een zorgvuldig handelen om deze politiecontrole desondanks aan te wenden om tot de conclusie te komen dat verzoeker is ondergedoken. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de melding van de ICAM-coach op 10 februari 2023 dat verzoeker nog in het Fedasilcentrum verblijft en naar de melding van de terugkeercoach van Fedasil op 20 februari 2023, dat verzoeker het opvangcentrum heeft verlaten zonder een adres te geven, kan hieraan geen afbreuk doen. Blijkens het administratief dossier betreft dit laatste een mailbericht van F.H., terugkeerbegeleider van Fedasil, gericht aan C.M. waarin hij dit kort stelt, zonder enig detail te verstrekken (wanneer zou verzoeker precies het centrum verlaten hebben en op grond waarvan werd deze conclusie getrokken). Alleszins blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker, nadat hij via zijn advocaat op 1 februari 2023 verweerder had laten weten dat hij verbleef te *“1348 LLN, Rue [...]”*, hierna toch nog daadwerkelijk in het opvangcentrum in Sint-Truiden zou hebben verbleven, dit tot 10 februari 2023, de dag dat de ICAM-coach haar verslag opstelde waarin ze onder meer meldde dat verzoeker nog in het Fedasilcentrum van Sint-Truiden verbleef, zonder echter een opvolgingsgesprek met hem te hebben gehad, of tot 20 februari 2023, de dag dat de terugkeercoach van Fedasil verweerder zonder meer kort meldde dat verzoeker het opvangcentrum heeft verlaten zonder een adres te geven, en na één van beide vermelde data het opvangcentrum zou hebben verlaten zonder opnieuw een privéadres te geven.

3.9. De Raad concludeert dan ook dat verweerder wist of behoorde te weten dat verzoeker sedert 1 februari 2023 te *“1348 LLN, Rue [...]”* verbleef. Het is dan ook niet zorgvuldig van verweerder om zonder een politiecontrole te doen op voormeld adres en een politiecontrole in ogenschouw te nemen die is gebeurd op een adres waarvan hij wist of behoorde te weten dat verzoeker er niet verbleef, tot de conclusie te komen dat verzoeker is ondergedoken. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet wou terugkeren naar Zwitserland volstaat niet om de bestreden beslissing overeind te houden. Verzoeker geeft op dit punt, gezien wat in het arrest Jawo kan worden gelezen, terecht aan: *“Si l'élément matériel constitue une présomption réfragable que l'élément intentionnel est rencontré, l'élément intentionnel ne crée aucune présomption à l'égard de l'élément matériel. Ce dernier (selon le sens commun : le constat que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée) est par conséquent toujours exigé.”* (vrij vertaling: Als het materiële element een weerlegbare veronderstelling vormt dat het intentionele element aanwezig is, vormt het intentionele element geen veronderstelling met betrekking tot het materiële element. Het laatste (volgens de gangbare betekenis: de constatering dat de persoon zich verbergt of niet meer gevonden kan worden) is dus altijd vereist.)

3.10. In casu kwam verweerder niet tot een zorgvuldige vaststelling dat verzoeker niet meer kan worden gevonden en dus kwam hij niet tot een zorgvuldige vaststelling dat verzoeker is ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening.

Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Verweerder verdedigt zich niet op de aangevoerde kritiek vermits hij in zijn nota enkel heeft opgeworpen dat het beroep laattijdig is. De eerste vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad bespreekt dan ook niet het tweede onderdeel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------